

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS DIREKTYVA 2014/67/ES

2014 m. gegužės 15 d.

dėl Direktyvos 96/71/EB dėl darbuotojų komandiravimo paslaugų teikimo sistemoje vykdymo užtikrinimo ir kuria iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 1024/2012 dėl administracinio bendradarbiavimo per Vidaus rinkos informacinę sistemą (IMI reglamentas)

(Tekstas svarbus EEE)

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SAJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 53 straipsnio 1 dalį ir 62 straipsnį,

atsižvelgdami į Europos Komisijos pasiūlymą,

teisėkūros procedūra priimamo akto projektą perdavus nacionaliniams parlamentams,

atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽¹⁾,atsižvelgdami į Regionų komiteto nuomonę ⁽²⁾,laikydami įprastos teisėkūros procedūros ⁽³⁾,

kadangi:

- (1) laisvas darbuotojų judėjimas, įsisteigimo laisvė ir laisvė teikti paslaugas yra esminiai Sutartyje dėl Europos Sąjungos veikimo (toliau – SESV) nustatyti Sąjungos vidaus rinkos principai. Tų principų įgyvendinimas Sąjungoje toliau stiprinamas, siekiant užtikrinti vienodas įmonių veiklos sąlygas ir darbuotojų teisių apsaugą;
- (2) laisvė teikti paslaugas apima įmonių teisę teikti paslaugas kitoje valstybėje narėje, į kurią jos gali laikinai komandiruoti savo darbuotojus, kad jie ten teiktų tas paslaugas. Darbuotojų komandiravimo tikslais būtina skirti šią laisvę nuo laisvo darbuotojų judėjimo principo, pagal kurį kiekvienam piliečiui suteikiama teisė laisvai judėti į kitą valstybę narę dirbti ir tuo tikslu joje apsigyventi; ir pagal jį darbuotojai apsaugomi nuo diskriminavimo, susijusio su užimtumu, darbo užmokesčiu ir kitomis darbo ir įdarbinimo sąlygomis, palyginti su tos valstybės narės piliečiams taikomomis sąlygomis;
- (3) dėl darbuotojų, kurie paslaugų teikimo tikslu laikinai komandiruojami į kitą valstybę narę nei ta, kurioje jie paprastai dirba, Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 96/71/EB ⁽⁴⁾ nustatytos pagrindinės aiškiai apibrėžtos darbo sutarties sąlygos siekiant užtikrinti minimalią atitinkamų komandiruotų darbuotojų apsaugą, kurią turi vykdyti tos valstybės narės, į kurią darbuotojas komandiruojamas, paslaugų teikėjas;
- (4) visos šia direktyva įvestos priemonės turėtų būti pagrįstos ir proporcingos, kad jos neužkrautų administracinės naštos ir neapribotų įmonių, ypač mažųjų ir vidutinių (toliau – MVI), galimybių kurti naujas darbo vietas, apsaugant komandiruotus darbuotojus;
- (5) siekiant užtikrinti Direktyvos 96/71/EB laikymąsi neužkraunant paslaugų teikėjams nereikalingos administracinės naštos labai svarbu šios direktyvos nuostatose dėl tikro komandiravimo nustatymo ir piktnaudžiavimo ir taisyklių apėjimo prevencijos tikslais nurodytus faktinius elementus laikyti orientaciniais ir neišsamiais. Visų pirma nereikėtų taikyti reikalavimo, kad kiekvienos komandiruotės atveju turi būti laikomasi visų elementų;

⁽¹⁾ OL C 351, 2012 11 15, p. 61.

⁽²⁾ OL C 17, 2013 1 19, p. 67.

⁽³⁾ 2014 m. balandžio 16 d. Europos Parlamento pozicija (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje) ir 2014 m. gegužės 13 d. Tarybos sprendimas.

⁽⁴⁾ 1996 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 96/71/EB dėl darbuotojų komandiravimo paslaugų teikimo sistemoje (OLL 18, 1997 1 21, p. 1).

- (6) nepaisant to, kad orientacinių faktinių elementų vertinimas turėtų būti pritaikytas kiekvienu konkrečiu atveju bei atsižvelgiant į situacijos ypatybes, kompetentingos institucijos skirtingose valstybėse narėse neturėtų skirtingai teisiškai aiškinti ar vertinti situacijų, pasižyminčių tais pačiais faktiniais elementais;
- (7) siekiant užkirsti kelią įmonių bandymams apeiti taikytinas taisykles ir jomis piktnaudžiauti, kai neteisėtai arba nesąžiningai naudojamosi SESV nustatyta laisve teikti paslaugas ir (arba) Direktyvos 96/71/EB taikymu, reikėtų pagerinti komandiravimo sąvokos įgyvendinimą ir jo stebėseną, o Sąjungos lygmeniu turėtų būti nustatyti labiau suderinti elementai, kuriais remiantis būtų palengvintas bendras aiškinimas;
- (8) todėl priimančiosios valstybės narės kompetentinga institucija, prireikus glaudžiai bendradarbiaudama su įsisteigimo valstybe nare, turi išnagrinėti sudedamuosius faktinius elementus, apibūdinančius komandiravimo sąvokos laikinumą, ir sąlygą, kad darbdavys būtų tikrai įsisteigęs toje valstybėje narėje, iš kurios komandiruojami darbuotojai;
- (9) vertindamos įmonės apimtis įsisteigimo valstybėje narėje, kad nustatytų, ar ta įmonė iš tikrųjų atlieka didžiąją dalį veiklos, o ne vien vidaus valdymo ir (arba) administracinę veiklą, kompetentingos institucijos turėtų atsižvelgti į skirtingų valiutų perkamosios galios skirtumus;
- (10) šioje direktyvoje nustatyti elementai, susiję su komandiravimo vykdymu ir stebėseną, taip pat gali padėti kompetentingoms institucijoms nustatyti darbuotojus, kurie klaidingai deklaravo, kad veiklą vykdo kaip savarankiškai dirbantys asmenys. Pagal Direktyvą 96/71/EB atitinkama darbuotojo apibrėžtis – valstybės narės, į kurios teritoriją darbuotojas yra komandiruotas, teisės aktuose taikytina apibrėžtis. Jei kompetentingos institucijos išsamiau paaiškintų komandiravimo sąvoką ir vykdytų geresnę jo stebėseną, padidėtų teisinis tikrumas ir būtų suteiktas naudingas įrankis, kuriuo būtų padedama veiksmingai kovoti su tariama savisamda ir užtikrinti, kad komandiruoti darbuotojai nebūtų klaidingai deklaruojami kaip savarankiškai dirbantys, o tai padėtų užkirsti kelią bandymams apeiti taikytinas taisykles, tokių bandymų išvengti ir kovoti su jais;
- (11) kai nėra tikro komandiravimo atvejo, įstatymų kolizijos atveju atsižvelgiama į Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 593/2008 ⁽¹⁾ („Roma I“) arba į Romos konvencijos ⁽²⁾ nuostatas, kuriomis siekiama užtikrinti, kad darbuotojai neturėtų netekti apsaugos, kurią jiems suteikia nuostatos, nuo kurių negali būti nukrypstama susitarimu arba nuo kurių gali būti nukrypstama tik jų naudai. Valstybės narės turėtų užtikrinti nuostatų, skirtų tinkamai apsaugoti darbuotojus, kurie nėra faktiškai komandiruoti, taikymą;
- (12) jei trūksta pažymos dėl taikytinų socialinės apsaugos teisės aktų, nurodytų Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (EB) Nr. 883/2004 ⁽³⁾, tai gali rodyti, kad padėtis neturėtų būti apibūdinama kaip laikinas komandiravimas į kitą valstybę narę negu ta, kurioje atitinkamas darbuotojas paprastai dirba paslaugų teikimo srityje;
- (13) kaip ir Direktyvos 96/71/EB atveju, šia direktyva neturėtų būti daromas poveikis Reglamento (EB) Nr. 883/2004 ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 987/2009 ⁽⁴⁾ taikymui;
- (14) SESV aiškiai pripažįstama nacionalinių darbo santykių sistemų įvairovė ir socialinių partnerių nepriklausomumas;
- (15) daugelyje valstybių narių socialiniai partneriai atlieka svarbų vaidmenį komandiruojant darbuotojus teikti paslaugų, nes jie, remdamiesi nacionalinės teisės aktais ir (arba) praktika, gali nustatyti skirtingus, alternatyviai arba tuo pačiu metu, taikytinus minimalaus darbo užmokesčio lygius. Socialiniai partneriai turėtų pranešti ir informuoti apie tuos lygius;

⁽¹⁾ 2008 m. birželio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 593/2008 dėl sutartinėms prievolėms taikytinos teisės (Roma I) (OL L 177, 2008 7 4, p. 6).

⁽²⁾ 1980 m. birželio 19 d. Romos konvencija dėl sutartinėms prievolėms taikytinos teisės (80/934/EEB) (OL L 266, 1980 10 9, p. 1).

⁽³⁾ 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 883/2004 dėl socialinės apsaugos sistemų koordinavimo (OL L 166, 2004 4 30, p. 1).

⁽⁴⁾ 2009 m. rugsėjo 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 987/2009, nustatantis Reglamento (EB) Nr. 883/2004 dėl socialinės apsaugos sistemų koordinavimo įgyvendinimo tvarką (OL L 284, 2009 10 30, p. 1).

- (16) svarbiausias aspektas siekiant apsaugoti komandiruočių darbuotojų teises ir užtikrinti vienodas sąlygas paslaugų teikėjams – tinkamas ir veiksmingas įgyvendinimas ir vykdymo užtikrinimas. Netinkamas įgyvendinimas trukdo veiksmingai taikyti šios srities Sąjungos taisykles. Todėl būtina, kad Komisija ir valstybės narės, o prireikus ir vietos ir regiono valdžios institucijos, glaudžiai bendradarbiautų, nereikėtų pamiršti to, kad šiame kontekste svarbų vaidmenį atlieka darbo inspekcijos ir socialiniai partneriai. Šiuo atžvilgiu itin svarbūs aspektai – abipusis pasitikėjimas, bendradarbiavimas ir nuolatinis dialogas bei savitarpio supratimas;
- (17) veiksmingos stebėsenos procedūros valstybėse narėse yra būtinos Direktyvos 96/71/EB ir šios direktyvos vykdymui užtikrinti, todėl jos turėtų būtų nustatytos visoje Sąjungoje;
- (18) sunkumai, kurių kyla vertinant informaciją apie darbo sutarties sąlygas, labai dažnai paskatina paslaugų teikėjus netaikyti esamų taisyklių. Todėl valstybės narės turėtų užtikrinti, kad tokia informacija būtų skelbiama viešai ir veiksmingai užtikrinti galimybę nemokamai su ja susipažinti ne tik paslaugų teikėjams iš kitų valstybių narių, bet ir susijusiems komandiruotiems darbuotojams;
- (19) kai darbo sutarties sąlygos nustatomos kolektyvinėse sutartyse, kurios paskelbiamos visuotinai taikomomis, valstybės narės turėtų užtikrinti, kad su tomis kolektyvinėmis sutartimis visi galėtų susipažinti prieinamu ir skaidriu būdu, kartu gerbiant socialinių partnerių savarankiškumą;
- (20) siekiant pagerinti prieigą prie informacijos, valstybėse narėse turi būti įsteigtas vienas bendras informacijos šaltinis. Kiekviena valstybė narė pagal žiniatinklio prieinamumo standartus turėtų sukurti vieną bendrą oficialią nacionalinę interneto svetainę ir numatyti kitus tinkamus komunikacijos būdus. Viena bendra oficiali nacionalinė interneto svetainė turėtų veikti bent kaip interneto portalas ir atlikti tinklų sietuvo ir pagrindinio prieigos taško funkciją bei joje turėtų būti aiškiai ir tiksliai pateiktos nuorodos į atitinkamus informacijos šaltinius, taip pat trumpa informacija apie interneto svetainės turinį ir pateiktas nuorodas. Tokios interneto svetainės visų pirma turėtų apimti pagal Sąjungos teisės aktus sukurtas svetaines, skirtas skatinti verslumą ir (arba) plėtoti tarpvalstybinį paslaugų teikimą. Priimančiosios valstybės narės turėtų suteikti informaciją apie nacionalinės teisės aktuose nustatytus laikotarpius, kuriais paslaugų teikėjai turi saugoti dokumentus po komandiravimo laikotarpio;
- (21) komandiruoti darbuotojai turėtų turėti teisę iš priimančiosios valstybės narės gauti bendrą informaciją apie jiems taikomą nacionalinės teisės aktus ir (arba) praktiką;
- (22) valstybėms narėms vykdant administracinį bendradarbiavimą ir teikiant savitarpio pagalbą turėtų būti laikomasi Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 95/46/EB ⁽¹⁾ nustatytų asmens duomenų apsaugos taisyklių, taip pat vadovaujamosi nacionalinėmis duomenų apsaugos taisyklėmis, kuriomis įgyvendinami Sąjungos teisės aktai. Vykdant administracinį bendradarbiavimą per Vidaus rinkos informacinę sistemą (toliau – IML), taip pat turėtų būti laikomasi Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 45/2001 ⁽²⁾ ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1024/2012 ⁽³⁾;
- (23) kad būtų užtikrintas teisingas pagrindinių darbo sutarties sąlygų, kurių privaloma laikytis komandiruočių darbuotojų atžvilgiu, taikymas ir vykdoma jų stebėseną, valstybės narės įmonėms, kurios komandiruoja darbuotojus paslaugoms teikti, turėtų taikyti tik tam tikrus administracinius reikalavimus ir kontrolės priemones. Vadovaujantis Europos Sąjungos Teisingumo Teismo praktika, tokie reikalavimai ir priemonės gali būti grindžiami privalomomis bendrojo intereso priežastimis, kurios apima veiksmingą darbuotojų teisių apsaugą su sąlyga, kad jie yra tinkami siekiant užtikrinti, jog būtų siekiama tikslo, ir jais neviršijama to, kas būtina tam tikslui pasiekti. Tokius reikalavimus ir priemones galima nustatyti tik tuo atveju, kai kompetentingos institucijos negali veiksmingai atlikti priežiūros funkcijų be prašomos informacijos ir (arba) mažiau ribojančiomis priemonėmis nebūtų užtikrinta, kad bus pasiekti būtinų nacionalinių kontrolės priemonių tikslai;

⁽¹⁾ 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/46/EB dėl asmens apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 281, 1995 11 23, p. 31).

⁽²⁾ 2000 m. gruodžio 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 45/2001 dėl asmens apsaugos Bendrijos institucijoms ir įstaigoms tvarkant asmens duomenis ir laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 8, 2001 1 12, p. 1).

⁽³⁾ 2012 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1024/2012 dėl administracinio bendradarbiavimo per Vidaus rinkos informacinę sistemą, kuriuo panaikinamas Komisijos sprendimas 2008/49/EB (IML reglamentas) (OL L 316, 2012 11 14, p. 1).

- (24) paslaugų teikėjas turėtų užtikrinti, kad deklaracijoje būtų nurodyta komandiruočių darbuotojų tapatybė, jog kompetentingos institucijos galėtų patikrinti, kaip darbo vietoje atliekama faktinė kontrolė komandiravimo laikotarpiu;
- (25) kitoje valstybėje narėje įsisteigęs paslaugų teikėjas turėtų nedelsdamas pranešti priimančiosios valstybės narės kompetentingoms institucijoms apie visus svarbius deklaracijoje nurodytos informacijos jo atliktus pakeitimus, kad būtų galima darbo vietoje atlikti faktinę kontrolę;
- (26) pareiga pranešti Komisijai apie administracinius reikalavimus ir kontrolės priemones neturėtų būti laikoma *ex-ante* leidimų suteikimo proceso dalimi;
- (27) siekiant užtikrinti geresnį ir vienodesnį Direktyvos 96/71/EB taikymą bei jos praktinį vykdymo užtikrinimą ir kuo labiau sumažinti taikymo ir vykdymo skirtumus visoje Sąjungoje, valstybės narės turėtų užtikrinti, kad jų teritorijoje būtų atliekami veiksmingi ir tinkami patikrinimai, ir taip prisidėti, *inter alia*, prie kovos su nedeklaruojamu darbu komandiravimo kontekste, taip pat atsižvelgiant į kitas teisinės iniciatyvas siekiant geriau spręsti šį klausimą;
- (28) valstybės narės turėtų pateikti, kai taikoma, pagal nacionalinės teisės aktus ir (arba) praktiką, tikrinamai įmonei tikrinimo arba kontrolės dokumentą, kuriame nurodyta susijusi informacija;
- (29) valstybės narės turėtų užtikrinti, kad būtų pakankamai darbuotojų, turinčių įgūdžių ir kvalifikaciją, reikalingų siekiant veiksmingai atlikti patikras, ir kad būtų įmanoma nepagrįstai nedelsiant atsakyti į priimančiosios valstybės narės arba įsisteigimo valstybės narės prašymus pateikti informaciją, kaip numatyta šioje direktyvoje;
- (30) šiuo atžvilgu labai svarbios yra darbo inspekcijos, socialiniai partneriai ir kitos stebėsenos įstaigos, kurios ir toliau turėtų atlikti svarbų vaidmenį;
- (31) siekiant lanksčiai atsižvelgti į darbo rinkų ir darbo santykių sistemų įvairovę, išimties tvarka vadovybė ir darbuotojai ir (arba) kiti subjektai ir (arba) įstaigos taip pat gali stebėti, kaip laikomasi tam tikrų komandiruočių darbuotojų darbo sutarties sąlygų, su sąlyga, kad jie užtikrina lygiavertį atitinkamų asmenų apsaugos lygį ir stebėseną vykdo nediskriminuodami ir objektyviai;
- (32) valstybių narių patikros institucijos ir kitos susijusios stebėsenos ir vykdymo įstaigos turėtų bendradarbiauti ir keistis informacija, kaip numatyta atitinkamuose teisės aktuose, kad patikrintų, ar laikomasi komandiruotiems darbuotojams taikytinų taisyklių;
- (33) valstybės narės ypač raginamos nustatyti labiau integruotą darbo inspekcijų veiklos metodą. Be to, reikėtų nagrinėti poreikį parengti bendrus standartus, kad Sąjungos lygmeniu būtų nustatyti palyginami metodai, praktika ir minimalūs standartai. Vis dėlto bendrų standartų rengimas neturėtų trukdyti valstybių narių pastangoms veiksmingai kovoti su nedeklaruojamu darbu;
- (34) siekiant supaprastinti Direktyvos 96/71/EB vykdymo užtikrinimą ir užtikrinti jos veiksmingesnį taikymą, turėtų būti sukurti veiksmingi skundų teikimo mechanizmai, per kuriuos komandiruoti darbuotojai galėtų teikti skundus arba, tiesiogiai ar per atitinkamas paskirtąsias trečiąsias šalis, joms pritarus, kaip antai profesines sąjungas ar kitas asociacijas ir bendras socialinių partnerių institucijas, inicijuoti procedūras. Tai neturėtų daryti poveikio nacionalinėms procedūrinėms taisyklėms dėl atstovavimo ir gynybos teisme ir profesinių sąjungų bei kitų darbuotojų atstovų kompetencijai ir kitoms teisėms pagal nacionalinės teisės aktus ir (arba) praktiką;
- (35) siekiant užtikrinti, kad komandiruotas darbuotojas gautų tinkamą darbo užmokestį ir, jei komandiruotpinigiaai gali būti laikomi minimalaus darbo užmokesčio dalimi, jie turėtų būti atskaitomi iš darbo užmokesčio tik tuomet, jei tai numatyta priimančiosios valstybės narės nacionalinės teisės aktuose, kolektyviniuose susitarimuose ir (arba) praktikoje;

- (36) praktiškas taikytinų taisyklių komandiravimo srityje laikymasis ir veiksminga darbuotojų teisių apsauga šiuo atžvilgiu yra itin svarbūs subrangos darbų grandinėse ir tai turėtų būti užtikrinta tinkamomis priemonėmis vadovaujantis nacionalinės teisės aktais ir (arba) praktika ir laikantis Sąjungos teisės aktų. Tokios priemonės gali apimti, pasikonsultavus su atitinkamais socialiniais partneriais, savanoriško tiesioginės subrangos atsakomybės (kartu su darbdavio atsakomybe arba vietoj jos) dėl bet kokio nesumokėto grynojo darbo užmokesčio, atitinkančio minimalaus darbo užmokesčio normas ir (arba) privalomas įmokas į bendruosius fondus ar socialinių partnerių institucijoms, nustatytus įstatymais arba kolektyvinėmis sutartimis, tiek, kiek jiems taikoma Direktyvos 96/71/EB 3 straipsnio 1 dalis, mechanizmo įvedimą. Vis dėlto valstybės narės turėtų ir toliau galėti laisvai nustatyti griežtesnes atsakomybės taisykles pagal nacionalinę teisę arba imtis kitų priemonių pagal nacionalinę teisę vadovaudamosi nediskriminavimo ir proporcingumo principais;
- (37) valstybės narės, įvedusios priemones, skirtas užtikrinti, kad būtų laikomasi taikytinų taisyklių subrangos grandinėse, turėtų turėti galimybę numatyti, kad (sub)rangovas neturėtų būti atsakingas susidarius ypatingoms aplinkybėms arba kad to (sub)rangovo atsakomybė būtų ribota tais atvejais, kai buvo įvykdytos deramos patikrinimo pareigos. Tos priemonės turėtų būti apibrėžtos nacionalinėje teisėje, atsižvelgiant į konkrečias atitinkamos valstybės narės aplinkybes, ir jos gali apimti, *inter alia*, rangovo taikomas priemones dėl administracinių reikalavimų ir kontrolės priemonių vykdymo dokumentacijos siekiant užtikrinti veiksmingą darbuotojų komandiravimui taikytinų taisyklių laikymosi stebėseną;
- (38) susirūpinimą kelia tai, kad valstybėms narėms vis dar kyla daugybė sunkumų norint išieškoti tarpvalstybines administracines sankcijas ir (arba) baudas, todėl reikėtų spręsti abipusio administracinių sankcijų ir (arba) baudų pripažinimo klausimą;
- (39) dėl skirtingų valstybių narių sistemų, kuriomis jos užtikrina skirtų administracinių sankcijų ir (arba) baudų vykdymą tarpvalstybinėse situacijose, kyla kliūčių tinkamam vidaus rinkos veikimui; be to, dėl tokių skirtumų labai sudėtinga ar beveik neįmanoma užtikrinti, kad komandiruotiems darbuotojams visoje Sąjungoje būtų teikiama lygiavertė apsauga;
- (40) veiksmingą pagrindinių taisyklių, kuriomis reglamentuojamas darbuotojų komandiravimas paslaugų teikimo tikslu, laikymąsi reikėtų sustiprinti imantis konkrečių veiksmų, pagrįstų tarpvalstybinio finansinių administracinių sankcijų ir (arba) baudų vykdymu. Todėl valstybių narių teisės aktų derinimas šiuo klausimu yra esminė sąlyga, siekiant užtikrinti geresnę, vienodesnę ir palyginamesnę apsaugą, kuri būtina tinkamam vidaus rinkos veikimui;
- (41) priėmus bendras taisykles, kuriose numatomas savitarpio pagalbos teikimas ir vykdymo užtikrinimo priemonių bei susijusių išlaidų rėmimas, taip pat nustačius vienodus reikalavimus dėl pranešimo apie sprendimus, susijusius su už Direktyvos 96/71/EB ir šios direktyvos nesilaikymą paskirtomis administracinėmis sankcijomis ir (arba) baudomis, būtų išspręstos kelios su tarpvalstybinio vykdymu susijusios praktinės problemos, užtikrintas geresnis informavimas apie tokius kitos valstybės narės sprendimus ir veiksmingesnis jų vykdymas;
- (42) jei paaiškėja, kad paslaugų teikėjas iš tiesų nėra įsisteigęs įsisteigimo valstybėje narėje arba kad adresas arba įmonės duomenys yra neteisingi, kompetentingos institucijos neturėtų nutraukti procedūros dėl formalių priešasčių, bet turėtų toliau tirti atvejį, kad nustatytų už komandiravimą atsakingo fizinio ar juridinio asmens tapatybę;
- (43) sprendimų, kuriais skiriama administracinė sankcija ir (arba) bauda, ir prašymų dėl tokios sankcijos ir (arba) baudos išieškojimo pripažinimas turėtų būti grindžiamas abipusio pasitikėjimo principu. Tuo tikslu nepripažinimo arba atsisakymo išieškoti administracinę sankciją ir (arba) baudą pagrindas turėtų būti apribotas iki būtino minimumo;
- (44) nepaisant nustatytų vienodesnių taisyklių, susijusių su tarpvalstybinio administracinių sankcijų ir (arba) baudų vykdymu, ir poreikio nustatyti bendresnio pobūdžio kriterijus dėl tolesnių procedūrų, veiksmingesnių tuo atveju, kai jos nesumokamos, neturėtų būti daromas poveikis valstybių narių kompetencijai nustatyti savo sankcijų ir baudų sistemą arba išieškojimo priemones, kurių galima imtis pagal nacionalinės teisės aktus. Todėl dokumentas, kuriuo leidžiama užtikrinti tokių sankcijų ir (arba) baudų taikymą arba jas taikyti, prireikus ir atsižvelgiant į prašomosios valstybės narės nacionalinės teisės aktus ir (arba) praktiką, gali būti papildytas arba pakeistas dokumentu, kuriuo leidžiamas jo taikymo užtikrinimas ar taikymas prašomojoje valstybėje narėje, arba toks dokumentas prie jo pridedamas;

- (45) dėl vienodesnių taisyklių neturėtų būti iš dalies keičiama ar koreguojama pareiga gerbti atsakovų pagrindines teises ir laisves, taip pat pagrindinius jiems taikomus teisės principus, įtvirtintus Europos Sąjungos sutarties 6 straipsnyje (toliau – ES Sutartis), kaip antai teisę būti išklaustam ir teisę į veiksmingą teisinę gynybą ir teisingą bylos nagrinėjimą, arba *ne bis in idem* principą;
- (46) šia direktyva nesiekiami nustatyti suderintų teismų bendradarbiavimo, jurisdikcijos, sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo taisyklių ar nagrinėti taikytiną teisę;
- (47) jei nesilaikoma šioje direktyvoje nustatytų pareigų, valstybės narės turėtų imtis atitinkamų priemonių, įskaitant administracines ir teismines procedūras, ir už direktyvos pareigų nevykdymą skirti atgrasančias ir proporcingas sankcijas;
- (48) šia direktyva gerbiamos pagrindinės teisės ir laikomasi Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje pripažintų principų, visų pirma dėl asmens duomenų apsaugos (8 straipsnis), laisvės pasirinkti profesiją ir teisės dirbti (15 straipsnis), laisvės užsiimti verslu (16 straipsnis), teisės į kolektyvines derybas ir kolektyvinius darbuotojų interesų gynimo veiksmus (28 straipsnis), tinkamų ir teisingų darbo sąlygų (31 straipsnis), teisės į veiksmingą teisinę gynybą ir teisingą bylos nagrinėjimą (47 straipsnis), nekaltumo prezumpcijos ir teisės į gynybą (48 straipsnis) bei teisės nebūti du kartus teisiama ar baudžiamam už tą pačią nusikalstamą veiką (*ne bis in idem*) (50 straipsnis), ir ji turi būti įgyvendinama laikantis šių teisių ir principų;
- (49) kad būtų galima Direktyvą 96/71/EB paprasčiau geriau ir vienodžiau taikyti, tikslinga numatyti elektroninę keitimosi informacija sistemą, kuri palengvintų administracinį bendradarbiavimą, o kompetentingos institucijos turėtų kuo dažniau naudotis IMI. Vis dėlto tai neturėtų trukdyti taikyti su administraciniu bendradarbiavimu ir savitarpio pagalba susijusių esamų ir būsimų dvišalių susitarimų ar procedūrų;
- (50) kadangi šia direktyva siekiamo tikslo, t. y. nustatyti tinkamų nuostatų, priemonių ir kontrolės mechanizmų, reikalingų siekiant geriau ir vienodžiau įgyvendinti ir taikyti Direktyvą 96/71/EB bei užtikrinti jos vykdymą praktikoje, sistemą valstybės narės negali deramai pasiekti, o dėl veiksmo masto arba poveikio tų tikslų būtų geriau siekti Sąjungos lygmeniu, pagal ES Sutarties 5 straipsnyje nustatytą subsidarumo principą Sąjunga gali nustatyti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šia direktyva neviršijama to, kas būtina nurodytam tikslui pasiekti;
- (51) vadovaujantis Reglamento (EB) Nr. 45/2001 28 straipsnio 2 dalimi buvo konsultuotasi su Europos duomenų apsaugos priežiūros pareigūnu, kuris 2012 m. liepos 19 d. pateikė nuomonę ⁽¹⁾,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

I SKYRIUS

BENDROSIOS NUOSTATOS

1 straipsnis

Dalykas

1. Šia direktyva nustatoma tinkamų nuostatų, priemonių ir kontrolės mechanizmų, būtinų siekiant praktikoje geriau ir vienodžiau įgyvendinti ir taikyti Direktyvą 96/71/EB bei užtikrinti jos vykdymą, įskaitant priemones, skirtas užkirsti kelią piktnaudžiavimui taikytinomis taisyklėmis bei vengimui jas taikyti ir nubausti už šiuos pažeidimus, rinkinio bendra sistema, ir ja nedaromas poveikis Direktyvos 96/71/EB taikymo sričiai.

⁽¹⁾ OL C 27, 2013 1 29, p. 4.

Šia direktyva siekiama užtikrinti, kad būtų išlaikytas tinkamas tarpvalstybinio paslaugų teikimo tikslu komandiruočių darbuotojų teisių apsaugos lygis, visų pirma, kad būtų vykdomos darbo sutarties sąlygos, taikomos valstybėje narėje, kurioje teikiama paslauga pagal Direktyvos 96/71/EB 3 straipsnį, ir tuo pačiu metu siekiama sudaryti paslaugų teikėjams geresnes sąlygas laisvai teikti paslaugas ir skatinti sąžiningą paslaugų teikėjų konkurenciją bei taip paremti vidaus rinkos veikimą.

2. Ši direktyva neturi jokios įtakos naudojimuisi valstybių narių ir Sąjungos lygmeniu pripažįstamomis pagrindinėmis teisėmis, įskaitant teisę ar laisvę streikuoti arba imtis kitų veiksmų, numatytų konkrečiose valstybių narių darbo santykių sistemose vadovaujantis nacionalinės teisės aktais ir (arba) praktika. Ji taip pat neturi įtakos teisei derėtis dėl kolektyvinių susitarimų, juos sudaryti bei vykdyti ir imtis kolektyvinių veiksmų pagal nacionalinės teisės aktus ir (arba) praktiką.

2 straipsnis

Terminų apibrėžtys

Šioje direktyvoje vartojamos šios terminų apibrėžtys:

- a) kompetentinga institucija – institucija ar įstaiga, kurios gali apimti ryšių palaikymo tarnybą (-as) pagal Direktyvos 96/71/EB 4 straipsnį, kurias valstybės narės paskiria vykdyti Direktyvoje 96/71/EB ir šioje direktyvoje nustatytas funkcijas;
- b) prašančioji institucija – valstybės narės kompetentinga institucija, kuri pateikia prašymą dėl pagalbos, informacijos, pranešimo arba sankcijų ir (arba) baudų išieškojimo, kaip nurodyta VI skyriuje;
- c) prašančioji institucija – valstybės narės kompetentinga institucija, kuriai pateikiamas prašymas dėl pagalbos, informacijos, pranešimo arba sankcijų ir (arba) baudų išieškojimo, kaip nurodyta VI skyriuje.

3 straipsnis

Kompetentingos institucijos ir ryšių palaikymo tarnybos

Šios direktyvos tikslais valstybės narės, laikydamosi nacionalinės teisės aktų ir (arba) praktikos, paskiria vieną ar daugiau kompetentingų institucijų, tarp kurių gali būti ir ryšių palaikymo tarnyba (-os), nurodyta (-os) Direktyvos 96/71/EB 4 straipsnyje. Skirdamos kompetentingas institucijas, valstybės narės tinkamai atsižvelgia į poreikį užtikrinti informacijos, kuria keičiamasi, duomenų apsaugą ir fizinių bei juridinių asmenų, kuriems tai gali turėti įtakos, teises. Valstybėms narėms tenka galutinė atsakomybė už duomenų apsaugos ir paveiktų asmenų teisių užtikrinimą ir šiuo atžvilgiu jos imasi tinkamų priemonių.

Valstybės narės pateikia Komisijai ir kitoms valstybėms narėms kompetentingų institucijų kontaktinius duomenis. Komisija paskelbia ir reguliariai atnaujina ryšių palaikymo tarnybų ir kompetentingų institucijų sąrašą.

Kitos valstybės narės ir Sąjungos institucijos paiso kiekvienos valstybės narės kompetentingų institucijų pasirinkimą.

4 straipsnis

Tikro komandiravimo nustatymas ir piktnaudžiavimo bei pažeidimų prevencija

1. Siekdamas įgyvendinti ir taikyti Direktyvą 96/71/EB bei užtikrinti jos vykdymą kompetentingos institucijos atlieka bendrą visų faktinių elementų, kuriuos jos laiko būtinais, įskaitant visų pirma nustatytuosius šio straipsnio 2 ir 3 dalyse, vertinimą. Tie elementai skirti padėti kompetentingoms institucijoms, kai jos vykdo patikras ir kontrolę ir kai jos turi pagrindo manyti, kad darbuotojas gali būti nelaikomas komandiruoju pagal Direktyvą 96/71/EB. Atliekant bendrą vertinimą tie elementai yra orientaciniai veiksniai, todėl jų negalima vertinti atskirai.

2. Kompetentingos institucijos, siekdamos nustatyti, ar įmonė iš tiesų atlieka didžiąją dalį veiklos, nepriskiriamos vien vidaus valdymo ir (arba) administracinei veiklai, atsižvelgdamos į ilgesnį laikotarpį, atlieka bendrą visų faktinių elementų, apibūdinančių įmonių įsisteigimo valstybėje narėje ir prireikus priimančioje valstybėje narėje vykdomą veiklą, vertinimą. Tokie elementai, visų pirma, gali apimti:

- a) vietą, kurioje įmonė turi registruotą buveinę ir administraciją, naudojami biuro patalpomis, moka mokesčius ir socialinio draudimo įmokas ir, jeigu taikytina, pagal nacionalinės teisės aktus turi profesinės veiklos licenciją arba yra užsiregistravusi prekybos rūmuose ar profesinėse organizacijose;
- b) vietą, kurioje komandiruoti darbuotojai yra įdarbinti ir iš kurios jie yra komandiruoti;
- c) sutartims, kurias įmonė sudarė su savo darbuotojais ir su klientais, taikytiną teisę;
- d) vietą, kurioje įmonė vykdo didžiąją dalį verslo veiklos ir kurioje dirba jos administracinis personalas;
- e) įvykdytų sutarčių skaičių ir (arba) pasiektą apyvartą įsisteigimo valstybėje narėje, atsižvelgiant į, *inter alia*, konkrečią naujai įsteigtų įmonių ir MVĮ padėtį.

3. Siekiant įvertinti, ar komandiruotas darbuotojas laikinai atlieka savo darbą kitoje valstybėje narėje nei ta, kurioje jis paprastai dirba, išnagrinėjami visi tokį darbą ir darbuotojo padėtį apibūdinantys faktiniai elementai. Tokie elementai, visų pirma, gali apimti:

- a) tai, kad darbas atliekamas ribotą laikotarpį kitoje valstybėje narėje;
- b) dieną, kurią prasideda komandiravimas;
- c) tai, kad komandiruojama į kitą valstybę narę nei ta, kurioje ar iš kurios komandiruotas darbuotojas paprastai atlieka savo darbą pagal Reglamentą (EB) Nr. 593/2008 (Roma I) ir (arba) Romos konvenciją;
- d) tai, kad komandiruotas darbuotojas, užbaigęs darbą arba suteikęs paslaugas, dėl kurių jis buvo komandiruotas, grįžta arba numatoma, kad jis grįš toliau dirbti į valstybę narę, iš kurios jis buvo komandiruotas;
- e) veiklos pobūdį;
- f) tai, kad darbuotoją komandiruojantis darbdavys pasirūpina kelione, aprūpina maitinimu ar apgyvendinimu arba kompensuoja šias išlaidas, ir prireikus, kaip tai suteikiama arba nurodomas išlaidų kompensavimo metodas;
- g) bet kokius ankstesnius laikotarpius, kurių metu pareigas ėjo tas pats arba kitas (komandiruotas) darbuotojas.

4. Tai, kad netenkinami vienas ar daugiau iš 2 ir 3 dalyse nustatytų faktinių elementų, nebūtinai automatiškai reiškia, kad situacijos negalima pripažinti komandiravimu. Tų elementų vertinimas pritaikomas kiekvienu konkrečiu atveju atsižvelgiant į situacijos ypatumus.

5. Į šiame straipsnyje nurodytus elementus, kuriuos kompetentingų institucijų naudoja atlikdamos bendrą įvertinimą, kad nustatytų tikrą komandiravimo atvejį, taip pat gali būti atsižvelgiama siekiant nustatyti, ar asmeniui taikytina darbuotojo apibrėžtis pagal Direktyvos 96/71/EB 2 straipsnio 2 dalį. Valstybės narės turėtų vadovautis, *inter alia*, faktais, susijusiais su darbo atlikimu, darbuotojo pavaldumo ryšiais ir atlygiu, nepaisant to, kaip santykiškai apibūdinami susitarime, neatsižvelgiant į tai, ar jis yra sutartinis, dėl kurio gali būti susitarusios šalys.

II SKYRIUS

GALIMYBĖ GAUTI INFORMACIJĄ

5 straipsnis

Geresnės galimybės gauti informaciją

1. Valstybės narės imasi tinkamų priemonių, kad būtų užtikrinta, jog informacija apie Direktyvos 96/71/EB 3 straipsnyje nurodytas darbo sutarties sąlygas, kurias paslaugų teikėjai turi taikyti ir vykdyti, paprastai būtų nemokamai pateikiama aiškiai, skaidriai, išsamiai ir būtų lengvai prieinama nuotoliniu būdu ir elektroninėmis priemonėmis prieigos prie interneto formatu ir standartais užtikrinant neįgaliųjų asmenų prieigą ir užtikrinant, kad Direktyvos 96/71/EB 4 straipsnyje nurodytos ryšių palaikymo tarnybos arba kitos kompetentingos nacionalinės institucijos galėtų veiksmingai atlikti savo užduotis.
2. Kad informacija būtų dar lengviau prieinama, valstybės narės:
 - a) bendroje oficialioje nacionalinėje interneto svetainėje ir kitomis tinkamomis priemonėmis aiškiai, išsamiai ir naudotajams patogiu ir prieinamu formatu nurodo, kokios darbo sutarties sąlygos ir (arba) kurios jų nacionalinių ir (arba) regioninių teisės aktų dalys turi būti taikomos į jų teritoriją komandiruotiems darbuotojams;
 - b) imasi būtinų priemonių, kad informacija apie taikytinas kolektyvines darbo sutartis ir kam jos yra taikomos bei apie darbo sutarties sąlygas, kurias turi taikyti paslaugų teikėjai iš kitų valstybių narių pagal Direktyvą 96/71/EB, būtų kuo plačiau paskleista bendroje oficialioje nacionalinėje interneto svetainėje ir kitomis tinkamomis priemonėmis, įskaitant, esant galimybei pateikiamos nuorodos į esamas interneto svetaines ir kitus kontaktinius subjektus, visų pirma susijusius socialinius partnerius;
 - c) sudaro sąlygas darbuotojams ir paslaugų teikėjams nemokamai gauti informaciją priimančiosios valstybės narės oficialia (-iosiomis) kalba (-omis) ir tinkamiausiomis kalbomis atsižvelgiant į paklausą jos darbo rinkoje, priimančiosios valstybės narės pasirinkimu. Ta informacija, jeigu įmanoma, pateikiama rengiant santrauką lankstinuko forma, kuriame nurodomos pagrindinės taikomos darbo sąlygos, įskaitant skundų teikimo procedūros aprašymą, ir, jei prašoma, neįgaliesiems asmenims pritaikytu formatu; lengvai prieinama forma bei nemokamai pateikiama išsamesnė informacija apie komandiruotiems darbuotojams taikomas darbo ir socialines sąlygas, įskaitant informaciją apie darbuotojų sveikatą ir saugą;
 - d) siekia, kad svarbi informacija, ypač a punkte nurodytoje bendroje oficialioje nacionalinėje interneto svetainėje pateikiama informacija, būtų prieinamesnė ir aiškesnė;
 - e) nurodo ryšių palaikymo tarnybos kontaktinį asmenį, atsakingą už prašymus suteikti informacijos;
 - f) nuolat atnaujina pateiktą informaciją apie valstybes.
3. Komisija toliau remia valstybės nares prieigos prie informacijos srityje.
4. Kai remiantis nacionalinės teisės aktais, tradicijomis ir praktika, taip pat užtikrinant socialinių partnerių savarankiškumą, darbo sutarties sąlygos, nurodytos Direktyvos 96/71/EB 3 straipsnyje, nustatomos kolektyvinėse sutartyse pagal tos direktyvos 3 straipsnio 1 ir 8 dalis, valstybės narės užtikrina, kad tos sąlygos paslaugų teikėjams iš kitų valstybių narių ir komandiruotiems darbuotojams būtų prieinamu skaidriu būdu, ir siekia, kad tuo klausimu taip pat dalyvautų socialiniai partneriai. Svarbi informacija visų pirma turėtų apimti įvairias minimalaus darbo užmokesčio normas ir jų sudedamąsias dalis, išmokėtino darbo užmokesčio apskaičiavimo metodiką ir prireikus darbuotojo priskyrimo vienai ar kitai darbo užmokesčio kategorijai kriterijus.
5. Valstybės narės nurodo įstaigas ir institucijas, į kurias darbuotojai ir įmonės gali kreiptis dėl bendros informacijos dėl jiems taikytinų nacionalinės teisės aktų ir praktikos, susijusios su teisėmis ir pareigomis jų teritorijoje.

III SKYRIUS

ADMINISTRACINIS BENDRADARBIAVIMAS

6 straipsnis

Savitarpio pagalba. Bendrieji principai

1. Valstybės narės dirba glaudžiai bendradarbiaudamos ir nepagrįstai nedelsdamos teikia viena kitai savitarpio pagalbą, kad šią direktyvą ir Direktyvą 96/71/EB būtų lengviau praktiškai įgyvendinti, taikyti ir užtikrinti jos vykdymą.
2. Valstybės narės bendradarbiaudamos visų pirma atsako į kompetentingų institucijų pagrįstus prašymus pateikti informaciją ir atlikti kontrolę, patikrinimus ir tyrimus, susijusius su Direktyvos 96/71/EB 1 straipsnio 3 dalyje nurodytomis komandiravimo situacijomis, įskaitant bet kokio taikytinų darbuotojų komandiravimo taisyklių nesilaikymo arba piktnaudžiavimo jomis atvejo tyrimą. Prašymuose pateikti informaciją nurodoma informacija, susijusi su galimu administracinės sankcijos ir (arba) baudos išieškojimu, ar pranešimas apie sprendimą, kuriuo skiriama tokia sankcija ir (arba) bauda, kaip nurodyta VI skyriuje.
3. Valstybių narių bendradarbiavimas taip pat gali apimti dokumentų siuntimą ir įteikimą.
4. Kad galėtų sureaguoti į kitos valstybės narės kompetentingų institucijų pagalbos prašymą, valstybės narės užtikrina, kad jų teritorijoje įsisteigę paslaugų teikėjai teiktų jų kompetentingoms institucijoms visą jų veiklai prižiūrėti pagal jų nacionalinės teisės aktus būtina informaciją. Kai tokia informacija nepateikiama, valstybės narės imasi reikiamų priemonių.
5. Tuo atveju, kai sudėtinga įvykdyti prašymą pateikti informaciją arba atlikti kontrolę, patikrinimus ar tyrimus, ta valstybė narė, siekdama rasti sprendimą, nedelsdama apie tai informuoja prašančiąją valstybę narę.

Jei keičiantis informacija toliau kyla problemų ar nuolat atsisakoma pateikti informaciją, Komisija apie tai informuojama, prireikus per IMI, ir ji imasi tinkamų priemonių.

6. Valstybė narė kitų valstybių narių ar Komisijos prašomą informaciją pateikia elektroninėmis priemonėmis per šiuos terminus:
 - a) skubiais atvejais, kaip antai kai siekiant patikrinti įsisteigimą kitoje valstybėje narėje reikia atlikti paiešką registruose siekiant patvirtinti PVM mokėtojo registraciją, – kiek įmanoma greičiau ir ne ilgiau kaip per dvi darbo dienas nuo prašymo gavimo dienos.

Skubos priežastis aiškiai nurodoma prašyme ir aprašoma išsamiau, įskaitant siekiant pagrįsti tą skubą;
 - b) visų kitų prašymų pateikti informaciją atveju – ne ilgiau kaip per 25 darbo dienas nuo prašymo gavimo dienos, išskyrus atvejus, kai valstybės narės savitarpio sutarimu susitaria dėl trumpesnio termino.

7. Valstybės narės užtikrina, kad registruose, į kuriuos įtraukti paslaugų teikėjai ir kuriuose jų teritorijoje esančios kompetentingos institucijos gali atlikti paiešką, šios direktyvos ir Direktyvos 96/71/EB įgyvendinimo tikslais tokiais pačiomis sąlygomis paiešką galėtų atlikti ir atitinkamos kitų valstybių narių kompetentingos institucijos tiek, kiek valstybės narės šiuos registrus yra įtraukusios į IMI.
8. Valstybės narės užtikrina, kad informacija, kuria keičiasi 2 straipsnio a punkte nurodytos įstaigos ar kuri joms perduodama, būtų naudojama tik su klausimu (-ais), dėl kurio (-ių) jos buvo paprašyta, susijusiais atvejais.

9. Savitarpio administracinis bendradarbiavimas vykdomas ir pagalba teikiama nemokamai.

10. Prašymas pateikti informacija neužkerta kelio kompetentingoms institucijoms imtis priemonių pagal atitinkamus nacionalinės teisės ir Sąjungos teisės aktus siekiant iširti tariamus Direktyvos 96/71/EB ar šios direktyvos pažeidimus ir jiems užkirsti kelią.

7 straipsnis

Valstybių narių vaidmuo vykdant administracinį bendradarbiavimą

1. Laikantis Direktyvos 96/71/EB 4 ir 5 straipsniuose nustatytų principų, darbuotojo komandiravimo į kitą valstybę narę laikotarpiu priimančiosios valstybės narės valdžios institucijoms tenka pareiga, prirėikus bendradarbiaujant su įsisteigimo valstybe nare, atlikti darbo sutarties sąlygų, kurių turi būti laikomasi pagal Direktyvą 96/71/EB, patikrinimą.
2. Paslaugų teikėjo įsisteigimo valstybė narė toliau vykdo į kitą valstybę narę komandiruotų darbuotojų stebėseną ir kontrolę bei jų atžvilgiu imasi reikiamų priežiūros ar vykdymo užtikrinimo priemonių pagal savo nacionalinės teisės aktus, praktiką ir administracines procedūras.
3. Paslaugų teikėjo įsisteigimo valstybė narė padeda valstybei narei, į kurią komandiruojamas darbuotojas, siekdama užtikrinti, kad būtų laikomasi pagal Direktyvą 96/71/EB ir šią direktyvą taikomų sąlygų. Ta pareiga jokiu būdu neapriboja valstybės narės, į kurią komandiruojamas darbuotojas, galimybės vykdyti stebėseną ir kontrolę ar imtis būtinų priežiūros ar vykdymo užtikrinimo priemonių pagal šią direktyvą ir Direktyvą 96/71/EB.
4. Kai yra faktų, kurie rodo galimus pažeidimus, valstybė narė savo iniciatyva atitinkamai valstybei narei nedelsdama pateikia bet kokią svarbią informaciją.
5. Kiekvienu paslaugų teikimo ar kiekvieno paslaugų teikėjo atveju priimančiosios valstybės narės kompetentingos institucijos taip pat gali prašyti įsisteigimo valstybės narės kompetentingų institucijų suteikti informaciją, susijusią su paslaugų teikėjo įsisteigimo teisėtumu ir paslaugų teikėjo veiklos tinkamumu, ir rodančią, kad nėra kokių nors taikomų taisyklių pažeidimų. Įsisteigimo valstybės narės kompetentingos institucijos šią informaciją pateikia pagal 6 straipsnį.
6. Taikant šiame straipsnyje nustatytas pareigas nereikalaujama, kad įsisteigimo valstybė narė atliktų faktinius patikrinimus ir vykdytų kontrolę priimančiosios valstybės narės, kurioje paslauga teikiama, teritorijoje. Tokius patikrinimus ir kontrolę savo iniciatyva arba įsisteigimo valstybės narės kompetentingų institucijų prašymu gali atlikti priimančiosios valstybės narės institucijos pagal 10 straipsnį ir naudojantis priežiūros įgaliojimais, numatytais priimančiosios valstybės narės nacionalinės teisės aktuose, praktikoje ir administracinėse procedūrose bei laikantis Sąjungos teisės.

8 straipsnis

Papildomos priemonės

1. Valstybės narės, padedant Komisijai, imasi papildomų priemonių siekdamos plėtoti, supaprastinti ir skatinti pareigūnų, atsakingų už administracinio bendradarbiavimo ir savitarpio pagalbos teikimo įgyvendinimą bei taikytinų taisyklių laikymosi ir vykdymo stebėseną, mainus. Valstybės narės taip pat imasi papildomų priemonių siekdamos teikti paramą komandiruotiems darbuotojams informaciją teikiančias organizacijas.
2. Komisija įvertina finansinės paramos būtinybę, kad toliau būtų gerinamas administracinis bendradarbiavimas ir didėtų savitarpio pasitikėjimas vykdant projektus, taip pat skatinant susijusių pareigūnų mainus ir mokymus, kad Sąjungos lygmeniu būtų sudarytos geresnės galimybės rengti ir skatinti socialinių partnerių geriausios praktikos iniciatyvas, kaip antai sukurti ir nuolat atnaujinti duomenų bazes ar bendras interneto svetaines, kuriose pateikiama bendra ir su konkrečiais sektoriais susijusi informacija apie darbo sutarties sąlygas, kurių turi būti laikomasi, ir rinkti bei vertinti išsamius komandiravimo procesui būdingus duomenis.

Nusprendusi, kad yra tokia būtinybė, Komisija, nedarant poveikio Europos Parlamento ir Tarybos prerogatyvoms biudžeto procedūroje, naudojami esamomis finansavimo priemonėmis siekdama stiprinti administracinį bendradarbiavimą.

3. Komisija ir valstybės narės, gerbdamos socialinių partnerių savarankiškumą, gali užtikrinti tinkamą paramą atitinkamoms Sąjungos ir nacionalinio lygmens socialinių partnerių iniciatyvoms, kurias įgyvendinant siekiama informuoti įmones ir darbuotojus apie šioje direktyvoje ir Direktyvoje 96/71/EB nustatytas taikytinas darbo sutarties sąlygas.

IV SKYRIUS

ATITIKTIES STEBĖSENA

9 straipsnis

Administraciniai reikalavimai ir kontrolės priemonės

1. Valstybės narės gali nustatyti tik administracinius reikalavimus ir kontrolės priemones, būtinus siekiant užtikrinti veiksmingą šioje direktyvoje ir Direktyvoje 96/71/EB nustatytų pareigų vykdymo stebėseną su sąlyga, kad jos yra pagrįstos ir proporcingos pagal Sąjungos teisę.

Šiais tikslais valstybės narės gali visų pirma nustatyti šias priemones:

- a) pareigą, nustatytą kitoje valstybėje narėje įsisteigusiam paslaugų teikėjui, pateikti atsakingoms nacionalinėms kompetentingoms institucijoms deklaraciją ne vėliau kaip pradėjus teikti paslaugas (viena iš) priimančiosios valstybės narės oficialiąja (-iosiomis)/(-ųjų) kalba (-omis)/(-ų) arba kita (-omis) priimančiajai valstybei narei priimtina (-omis) kalba (-omis), kurioje būtų nurodyta svarbi informacija, reikalinga faktinei kontrolei vykdyti darbo vietoje, įskaitant:
 - i) paslaugų teikėjo tapatybę;
 - ii) numatomą aiškiai įvardytą komandiruočių darbuotojų skaičių;
 - iii) e ir f punktuose nurodytus asmenis;
 - iv) numatomą komandiravimo trukmę, numatytą komandiravimo pradžios ir pabaigos datą;
 - v) darbo vietos adresą (-us) ir
 - vi) paslaugų, kuriomis grindžiamas komandiravimas, pobūdį;
 - b) pareigą komandiravimo laikotarpiu lengvai prieinamoje ir aiškiai įvardytoje jos teritorijoje esančioje vietoje, kaip antai darbovietėje ar statybvietėje, ar judžių darbuotojų atveju – centrinėje veiklos organizavimo būstinėje arba transporto priemonėje, su kuria teikiamos paslaugos, saugoti ar pateikti ir (arba) saugoti popieriuje ar elektroninėje laikmenoje darbo sutarties arba lygiaverčio dokumento, kaip apibrėžta Tarybos direktyvoje 91/533/EEB ⁽¹⁾, įskaitant kai tinkama ar svarbu tos direktyvos 4 straipsnyje nurodytą papildomą informaciją, darbo užmokesčio lapelių, darbo laiko apskaitos žiniaraščių, kuriuose nurodoma kasdienio darbo laiko pradžia, pabaiga ir trukmė, ir išmokėtus darbo užmokesčius patvirtinančių dokumentų kopijas ar lygiaverčių dokumentų kopijas;
 - c) pareigą po komandiravimo laikotarpio pateikti priimančiosios valstybės narės institucijų prašymu b punkte nurodytus dokumentus per pagrįstos trukmės laikotarpį;
 - d) pareigą pateikti b punkte nurodytų dokumentų vertimą į (vieną iš) priimančiosios valstybės narės oficialiąją (-iąsias)/(-ųjų) kalbą (-as)/(-ų) arba į kitą (-as) priimančiajai valstybei narei priimtina (-as) kalbą (-as);
 - e) pareigą paskirti asmenį, kuris palaikytų ryšius su priimančiosios valstybės narės, kurioje teikiamos paslaugos, kompetentingomis institucijomis ir kuris esant reikalui siųstų dokumentus ir (arba) pranešimus arba juos gautų;
 - f) pareigą paskirti kontaktinį asmenį, kuris prirėkus būtų atstovas, per kurį vadovaujantis nacionalinės teisės aktais ir (arba) praktika atitinkami socialiniai partneriai galėtų siekti pradėti kolektyvines derybas su paslaugų teikėju priimančiojoje valstybėje narėje paslaugų teikimo laikotarpiu. Tas asmuo gali būti kitas asmuo, nei nurodytasis e punkte, ir jis neturi būti priimančiojoje valstybėje narėje, tačiau jis turi būti pasiekiamas esant tinkamam ir pagrįstam prašymui;
2. Valstybės narės gali nustatyti kitus administracinius reikalavimus ir kontrolės priemones, kai susidaro situacijos ar įvyksta nauji pokyčiai, dėl kurių paaiškėja, kad esami administraciniai reikalavimai ir kontrolės priemonės nėra pakankami ar veiksmingi siekiant užtikrinti veiksmingą Direktyvoje 96/71/EB ir šioje direktyvoje nustatytų pareigų vykdymo stebėseną, su sąlyga, kad šie reikalavimai ir priemonės yra pagrįsti ir proporcingi.

⁽¹⁾ 1991 m. spalio 14 d. Tarybos direktyva 91/533/EEB dėl darbdavio pareigos informuoti darbuotojus apie galiojančias sutarties arba darbo santykių sąlygas (OL L 288, 1991 10 18, p. 32).

3. Nė viena šio straipsnio nuostata nedaro poveikio kitoms pareigoms, kylančioms iš Sąjungos teisės aktų, įskaitant pareigas, nustatytas Tarybos direktyvoje 89/391/EEB ⁽¹⁾ ir Reglamente (EB) Nr. 883/2004, ir (arba) iš nacionalinės teisės aktų, susijusių su darbuotojų apsauga arba užimtumu su sąlyga, kad jos yra vienodai taikomos atitinkamoje valstybėje narėje įsteigtomis įmonėms ir jog jos yra pagrįstos ir proporcingos.

4. Valstybės narės užtikrina, kad su darbuotojų komandiravimu susijusias procedūras ir formalumus pagal šį straipsnį įmonės naudotojams patogiu būdu galėtų užbaigti nuotoliniu būdu ir naudojant elektronines priemones, kiek tai yra įmanoma.

5. Valstybės narės praneša Komisijai ir informuoja paslaugų teikėjus apie visas priemones, nurodytas 1 ir 2 dalyse, kurias jos taiko arba kurias jos įgyvendino. Komisija apie tas priemones praneša kitoms valstybėms narėms. Užtikrinama, kad paslaugų teikėjams pateikiama informacija būtų plačiai prieinama bendroje nacionalinėje interneto svetainėje tinkamiausia (-iomis) kalba (-omis), dėl kurios (-ių) nusprendžia valstybė narė.

Komisija atidžiai stebi, kaip taikomos 1 ir 2 dalyse nurodytos priemonės, ir įvertina jų atitiktį Sąjungos teisės aktams, ir kai tinkama, imasi būtinų priemonių pagal savo kompetenciją, nustatytą pagal SESV.

Komisija reguliariai teikia Tarybai ataskaitas dėl priemonių, apie kurias pranešė valstybės narės, ir prireikus dėl jos analizės ir (arba) įvertinimo esamos padėties.

10 straipsnis

Patikrinimai

1. Valstybės narės užtikrina, kad būtų įdiegti tinkami ir veiksmingi kontrolės ir stebėsenos mechanizmai, numatyti pagal nacionalinės teisės aktus ir praktiką, ir kad jų teritorijoje pagal nacionalinę teisę paskirtos institucijos atliktų veiksmingus ir tinkamus patikrinimus siekiant kontroliuoti ir stebėti, ar laikomasi Direktyvoje 96/71/EB nustatytų nuostatų ir taisyklių, atsižvelgiant į atitinkamas šios direktyvos nuostatas, ir taip užtikrina, kad jos būtų tinkamai taikomos ir vykdomos. Nepaisant galimybės atlikti atsitiktinius patikrinimus, patikrinimai pirmiausia grindžiami rizikos kompetentingos institucijos rengiamu vertinimu. Rizikos vertinime gali būti įvardijami veiklos sektoriai, kuriuose paslaugų teikimo tikslais įdarbinta daugiausia komandiruočių darbuotojų. Atliekant tokį rizikos vertinimą gali būti ypač atsižvelgiama į didelių infrastruktūros projektų vykdymą, ilgų subrangovų grandinių buvimą, artimą geografinę padėtį, konkrečias atskirų sektorių problemas ir poreikius, anksčiau užregistruotus pažeidimus ir tam tikrų darbuotojų grupių pažeidžiamumą.

2. Valstybės narės užtikrina, kad patikrinimai ir atitikties kontrolė pagal šį straipsnį būtų atliekama laikantis nediskriminavimo ir (arba) proporcingumo principų bei atsižvelgiant į atitinkamas šios direktyvos nuostatas.

3. Jeigu atliekant patikrinimus bei atsižvelgiant į 4 straipsnį reikia informacijos, priimančioji valstybė narė ir įsisteigimo valstybė narė imasi veiksmų laikydamosi administracinio bendradarbiavimo taisyklių. Visų pirma kompetentingos institucijos bendradarbiauja pagal 6 ir 7 straipsniuose nustatytas taisykles ir principus.

4. Valstybės narės, kuriose pagal nacionalinės teisės aktus ir (arba) praktiką komandiruočių darbuotojų darbo sutarties sąlygų, nurodytų Direktyvos 96/71/EB 3 straipsnyje, ir minimalaus darbo užmokesčio dydžio, įskaitant darbo laiką, nustatymas patikėtas vadovybei ir darbuotojams, gali tinkamu lygmeniu ir laikydamosi valstybių narių nustatytų sąlygų taip pat stebėti, kaip taikomos atitinkamos komandiruočių darbuotojų darbo sutarties sąlygos, su sąlyga, kad užtikrinamas pakankamas apsaugos lygis, kuris būtų lygiavertis Direktyva 96/71/EB ir šia direktyva užtikrinamam lygiui.

5. Valstybės narės, kurių darbo inspekcijų kompetencijai nėra priskirta komandiruočių darbuotojų darbo sąlygų ir (arba) įdarbinimo sutarties sąlygų kontrolė ir stebėseną, vadovaudamosi nacionalinės teisės aktais (arba) praktika gali nustatyti, keisti ar palikti galioti priemones, procedūras ir mechanizmus, užtikrinančius, kad būtų laikomasi šių darbo sutarties sąlygų, su sąlyga, kad šios priemonės suteikia susijusiems subjektams tinkamą apsaugos lygį, kuris būtų lygiavertis Direktyva 96/71/EB ir šia direktyva užtikrinamam lygiui.

⁽¹⁾ 1989 m. birželio 12 d. Tarybos direktyva 89/391/EEB dėl priemonių darbuotojų saugai ir sveikatos apsaugai darbe gerinti nustatymo (OL L 183, 1989 6 29, p. 1).

V SKYRIUS

VYKDYMO UŽTIKRINIMAS

11 straipsnis

Teisių apsauga. Paprastesnės sąlygos pateikti skundą. Uždelsti mokėjimai

1. Siekiant užtikrinti Direktyva 96/71/EB, ypač jos 6 straipsniu, ir šia direktyva nustatytų pareigų vykdymą, valstybės narės užtikrina, kad komandiruojami darbuotojai valstybėje narėje, kurios teritorijoje jie yra ar buvo komandiruoti, galėtų pasinaudoti veiksmingais mechanizmais tiesiogiai teikti skundus dėl darbdavio ir teise inicijuoti teismo ar administracinę procedūrą, kai tokių darbuotojų manymu jie patyrė nuostolių ar žalos dėl to, kad nebuvo taikomos taikytinos taisyklės, net pasibaigus santykiams, kurių metu taisyklės, kaip teigiama, nebuvo taikytos.

2. 1 dalis taikoma nedarant poveikio valstybių narių teismų jurisdikcijai, kaip nustatyta visų pirma susijusiose Sąjungos teisės priemonėse ir (arba) tarptautinėse konvencijose.

3. Valstybės narės užtikrina, kad profesinės sąjungos ir kitos trečiosios šalys, kaip antai asociacijos, organizacijos ir kiti juridiniai asmenys, kurie remiantis nacionalinės teisės aktuose nustatytais kriterijais yra teisėtai suinteresuoti užtikrinti, kad būtų laikomasi šios direktyvos ir Direktyvos 96/71/EB, galėtų komandiruojamų darbuotojų arba jų darbdavio vardu arba kaip jų gynėjai, gavę jų sutikimą, inicijuoti teismo ar administracinės procedūras, siekiant įgyvendinti šią direktyvą ir Direktyvą 96/71/EB ir (arba) užtikrinti šioje direktyvoje ir Direktyvoje 96/71/EB nustatytų pareigų vykdymą.

4. 1 ir 3 dalys taikomos nedarant poveikio:

- a) nacionalinėms taisyklėms dėl nustatytų terminų ar laikotarpių pateikti panašų ieškinį su sąlyga, kad dėl jų būtų iš esmės neįmanoma arba pernelyg sunku pasinaudoti tomis teisėmis;
- b) kitoms socialinių partnerių, darbuotojų ir darbdavių atstovų kompetencijoms ir kolektyvinėms teisėms, kai taikytina pagal nacionalinės teisės aktus ir (arba) praktiką;
- c) nacionalinėms procedūrinėms taisyklėms dėl atstovavimo ir gynybos teisme.

5. Komandiruoti darbuotojai, kurie iškelia bylą teisme arba administracinę bylą, kaip nurodyta 1 dalyje, turi būti apsaugoti nuo bet kokio nepalankaus jų darbdavių elgesio.

6. Valstybės narės užtikrina, kad komandiruojamo darbuotojo darbdavys būtų atsakingas už visas mokėtinas išmokas, susijusias su darbdavio ir to komandiruojamo darbuotojo sutartiniais santykiais.

Valstybės narės visų pirma užtikrina, kad būtų įdiegti mechanizmai, būtini užtikrinti, kad komandiruojami darbuotojai galėtų gauti:

- a) bet kokią nesumokėtą grynąjį darbo užmokesį, kuris turėjo būti sumokėtas pagal Direktyvos 96/71/EB 3 straipsnyje reglamentuojamas taikytinas darbo sutarties sąlygas;
- b) neteisėtai iš jų atlyginimo išskaičiuotus mokesčius ar socialinio draudimo įmokas, kuriuos delsiama grąžinti ar kurie nebuvo kompensuoti;
- c) kompensaciją už papildomas išlaidas, susijusias su grynuoju darbo užmokesčiu ar apgyvendinimo kokybe, kurios nebuvo padengtos ar buvo išskaičiuotos iš darbo užmokesčio už darbdavio suteiktą apgyvendinimą;
- d) prireikrus, neteisėtai iš jų atlyginimo išskaičiuotas darbdavio įmokas į bendruosius fondus ar socialinių partnerių institucijoms.

Ši dalis taip pat taikoma tais atvejais, kai komandiruoti darbuotojai sugrįžo iš valstybės narės, į kurią buvo komandiruoti.

12 straipsnis

Atsakomybė subrangos atveju

1. Siekdamas kovoti su sukčiavimu ir piktnaudžiavimu, valstybės narės gali, pasikonsultavusios su atitinkamais socialiniais partneriais, vadovaudamosi nacionalinės teisės aktais ir (arba) praktika, imtis papildomų priemonių, taikydamos nediskriminavimo ir proporcingumo principus, kad būtų užtikrinta, jog subrangos grandinėse rangovą, kurio tiesioginis subrangovas yra darbdavys (paslaugos teikėjas), kuriam taikoma Direktyvos 96/71/EB 1 straipsnio 3 dalis, komandiruotas darbuotojas galėtų kartu su darbdaviu arba vietoj jo laikyti atsakingu už nesumokėtą grynąjį darbo užmokestį, atitinkantį minimalaus dydžio darbo užmokestį ir (arba) įmokas į bendruosius fondus ar socialinių partnerių institucijoms tiek, kiek tai nustatyta Direktyvos 96/71/EB 3 straipsnyje.

2. Direktyvos 96/71/EB priede nurodytos veiklos atžvilgiu valstybės narės numato priemones, kuriomis būtų užtikrinta, kad subrangos grandinėse rangovą, kurio tiesioginis subrangovas yra darbdavys, komandiruoti darbuotojai galėtų kartu su darbdaviu arba vietoj jo laikyti atsakingu už komandiruotų darbuotojų teisių apsaugą, kaip nurodyta šio straipsnio 1 dalyje.

3. 1 ir 2 dalyse minima atsakomybė apsiriboja darbuotojo teisėmis, įgytomis remiantis sutartiniais rangovo ar jo subrangovo santykiais.

4. Valstybės narės, laikydamosi Sąjungos teisės, gali taip pat nustatyti griežtesnes taisykles dėl atsakomybės subrangos atveju apimties ir masto pagal nacionalinės teisės aktus vadovaudamosi nediskriminavimo ir proporcingumo principais. Valstybės narės, laikydamosi Sąjungos teisės, taip pat gali nustatyti tokią atsakomybę kituose sektoriuose nei nurodytieji Direktyvos 96/71/EB priede.

5. 1, 2 ir 4 dalyse nurodytais atvejais valstybės narės gali nustatyti, kad rangovas, kuris vykdė pareigas dėl deramo kruopštumo, kaip apibrėžta nacionalinės teisės aktuose, nebūtų laikomas atsakingu.

6. Vietoj 2 dalyje nurodytų atsakomybės taisyklių valstybės narės, vadovaudamosi Sąjungos ir nacionalinės teisės aktais ir (arba) praktika, gali imtis kitų tinkamų vykdymo užtikrinimo priemonių, kuriomis būtų sudarytos sąlygos tiesioginiuose dėl subrangos sutarties atsirandančiuose santykiuose taikyti veiksmingas ir proporcingas sankcijas rangovo atžvilgiu, kad būtų kovojama su sukčiavimu ir piktnaudžiavimu tais atvejais, kai darbuotojai susiduria su sunkumais reikalaudami, kad būtų gerbiamos jų teisės.

7. Valstybės narės informuoja Komisiją apie priemones, kurių imtasi pagal šį straipsnį, ir užtikrina, kad ši informacija būtų plačiai prieinama tinkamiausia (-iomis) kalba (-omis), dėl kurios (-ių) nusprendžia valstybės narės.

2 dalyje numatytu atveju Komisijai pateikiama informacija apima elementus, kuriais apibrėžiama atsakomybė subrangos grandinėse.

6 dalyje numatytu atveju Komisijai pateikiama informacija apima elementus, kuriais apibrėžiamas alternatyvių nacionalinių priemonių, susijusių su 2 dalyje nurodytomis atsakomybės taisyklėmis, veiksmingumas.

Komisija šią informaciją pateikia kitoms valstybėms narėms.

8. Komisija atidžiai stebi, kaip taikomas šis straipsnis.

VI SKYRIUS

TARPVALSTYBINIS FINANSINIŲ ADMINISTRACINIŲ SANKCIJŲ IR (ARBA) BAUDŲ VYKDYMAS

13 straipsnis

Taikymo sritis

1. Nedarant poveikio priemonėms, kurios yra ar gali būti numatytos kituose Sąjungos teisės aktuose, tarpvalstybiniam finansinių administracinių sankcijų ir (arba) baudų, paskirtų vienoje iš valstybių narių įsisteigusiam paslaugų teikėjui už taikytinų darbuotojų komandiravimo taisyklių nesilaikymą kitoje valstybėje narėje, vykdymui taikomi savitarpio pagalbos ir tarpusavio pripažinimo principai bei šiame skyriuje numatytos priemonės ir procedūros.

2. Šis skyrius taikomas kompetentingų institucijų paskirtoms arba administracinių ar teisminių institucijų patvirtintoms arba darbo ginčų teismų paskirtoms finansinėms administracinėms sankcijomis ir (arba) baudoms, įskaitant mokesčius ir priemokas, susijusioms su Direktyvos 96/71/EB ar šios direktyvos nesilaikymu.

Šis skyrius netaikomas sankcijų, kurioms taikomas Tarybos pamatinis sprendimas 2005/214/TVR ⁽¹⁾, Tarybos reglamentas (EB) Nr. 44/2001 ⁽²⁾ ar Tarybos sprendimas 2006/325/EB ⁽³⁾, vykdymui.

14 straipsnis

Kompetentingų institucijų skyrimas

Kiekviena valstybė narė per IMI informuoja Komisiją apie tai, kuri institucija ar institucijos pagal savo nacionalinės teisės aktus turi kompetencija šio skyriaus tikslais. Valstybės narės, jei tai būtina dėl jų vidaus sistemos organizavimo, gali paskirti vieną ar daugiau centrinių institucijų, atsakingų už administracinį prašymų perdavimą bei gavimą ir už pagalbos teikimą kitoms atitinkamoms institucijoms.

15 straipsnis

Bendrieji principai. Savitarpio pagalba ir pripažinimas

1. Prašančiosios institucijos prašymu prašomoji institucija, vadovaudamasi 16 ir 17 straipsniais:

a) išieško kompetentingų institucijų paskirtą arba administracinių ar teisminių institucijų arba, kai taikytina, darbo ginčų teismų, vadovaujantis prašančiosios valstybės narės įstatymais ir procedūromis patvirtintą administracinę sankciją ir (arba) baudą, kuri yra toliau neskundžiama, arba

b) praneša apie sprendimą, kuriuo skiriama tokia sankcija ir (arba) bauda.

Be to, prašomoji institucija praneša apie kitus atitinkamus dokumentus, susijusius su tokios sankcijos ir (arba) baudos išieškojimu, įskaitant teismo sprendimą ar galutinį sprendimą, kuris gali būti patvirtintos kopijos forma, kurie sudaro prašymo dėl išieškojimo teisinį pagrindą ir teisę jį vykdyti.

⁽¹⁾ 2005 m. vasario 24 d. Tarybos pamatinis sprendimas 2005/214/TVR dėl abipusio pripažinimo principo taikymo finansinėms baudoms (OL L 76, 2005 3 22, p. 16).

⁽²⁾ 2000 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 44/2001 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (OL L 12, 2001 1 16, p. 1).

⁽³⁾ 2006 m. balandžio 27 d. Tarybos sprendimas 2006/325/EB dėl Europos bendrijos ir Danijos Karalystės susitarimo dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo sudarymo (OL L 120, 2006 5 5, p. 22).

2. Prašančioji institucija užtikrina, kad prašymas dėl administracinės sankcijos ir (arba) baudos išieškojimo arba pranešimo apie sprendimą, kuriuo skiriama tokia sankcija ir (arba) bauda, būtų pateikiamas pagal toje valstybėje narėje galiojančius įstatymus, kitus teisės aktus ir administracinę praktiką.

Toks prašymas pateikiamas tik tuo atveju, kai prašančioji institucija negali įvykdyti išieškojimo ar pateikti pranešimo pagal savo įstatymus, kitus teisės aktus ir administracinę praktiką.

Prašančioji institucija nepateikia prašymo dėl administracinės sankcijos ir (arba) baudos išieškojimo arba pranešimo apie sprendimą dėl tokios sankcijos ir (arba) baudos skyrimo, jeigu ši sankcija ir (arba) bauda, taip pat pagrindinis reikalavimas ir (arba) dokumentas, kuriuo leidžiama ją vykdyti prašančiojoje valstybėje narėje, užginčijamas arba jam prieštaujama toje valstybėje narėje.

3. Kompetentinga institucija, kurios paprašyta išieškoti administracinę sankciją ir (arba) baudą arba pranešti apie sprendimą, kuriuo skiriama tokia sankcija ir (arba) bauda, kuris buvo perduotas pagal šį skyrių ir 21 straipsnį, jį pripažįsta nereikalaujama atlikti papildomų formalumų ir nedelsdama imasi visų būtinų priemonių jam įvykdyti, išskyrus atvejus, kai ta prašomoji institucija nusprendžia remtis vienu iš 17 straipsnyje numatytų atsisakymo pagrindų.

4. Siekdama išieškoti administracinę sankciją ir (arba) baudą ar pateikti pranešimą apie sprendimą, kuriuo skiriama tokia sankcija ir (arba) bauda, prašomoji institucija veikia pagal prašomojoje valstybėje narėje galiojančius nacionalinius įstatymus, kitus teisės aktus ir administracinę praktiką, kurie taikomi tam pačiam, o jei toks nenumatytas – panašiam pažeidimui ar sprendimui.

Prašomosios institucijos pranešimas apie sprendimą, kuriuo skiriama administracinė sankcija ir (arba) bauda ir prašymas dėl išieškojimo, vadovaujantis prašomosios valstybės narės nacionaliniais įstatymais, kitais teisės aktais ir administracine praktika, laikomas turintis tokį patį poveikį, kaip tuo atveju, jei jį būtų pateikusi prašančioji valstybė narė.

16 straipsnis

Prašymas dėl išieškojimo ar pranešimo

1. Prašančiosios institucijos prašymas dėl administracinės sankcijos ir (arba) baudos išieškojimo, taip pat dėl pranešimo apie sprendimą dėl tokios sankcijos ir (arba) baudos vykdomas nedelsiant naudojantis bendru dokumentu, nurodant bent:

- a) adresato vardą ir pavardę (pavadinimą) ir žinomą adresą, taip pat bet kokius kitus susijusius duomenis ar informaciją adresato tapatybei nustatyti;
- b) pažeidimo faktų ir aplinkybių santrauką, pažeidimo pobūdį ir atitinkamas taikytinas taisykles;
- c) dokumentą, kuriuo leidžiama vykdyti reikalavimą prašančiojoje valstybėje narėje, ir visą kitą svarbią informaciją ar dokumentus, įskaitant teisinio pobūdžio informaciją ar dokumentus, susijusius su pagrindiniu reikalavimu, administracine sankcija ir (arba) bauda, ir
- d) kompetentingos institucijos, atsakingos už administracinės sankcijos ir (arba) baudos įvertinimą, ir, jeigu tai kita institucija – kompetentingos institucijos, iš kurios galima gauti papildomos informacijos apie sankciją ir (arba) baudą arba galimybes ginčyti mokėjimo pareigą ar sprendimą, kuriuo ji paskirta, pavadinimą, adresą ir kitus kontaktinius duomenis.

2. Be to, kas numatyta 1 dalyje, prašyme nurodoma:

- a) prašymo dėl sprendimo atveju – pranešimo tikslas ir laikotarpis, per kurį jis turi būti įvykdytas;
- b) prašymo dėl išieškojimo atveju: data, kada teismo sprendimas arba sprendimas tampa vykdytinu arba galutiniu, administracinės sankcijos ir (arba) baudos pobūdžio ir dydžio aprašymas, visos datos, turinčios reikšmės vykdymo procesui, įskaitant tai, ar ir, jei taip, kaip teismo sprendimas ar sprendimas ar buvo įteiktas atsakovui (-ams) ir (arba) paskelbtas atsakovui (-ams) nedalyvaujant, taip pat prašančiosios institucijos patvirtinimas, kad sankcija ir (arba) bauda yra neskundžiama, ir pagrindinis reikalavimas, dėl kurio teikiamas prašymas, ir jį sudarančių elementų apibūdinimas.

3. Prašomoji institucija, vadovaudamasi savo nacionalinės teisės aktais ir (arba) praktika, imasi visų būtinų veiksmų, kad kuo greičiau ir ne vėliau nei per mėnesį nuo prašymo gavimo dienos, informuotų paslaugų teikėją apie prašymą dėl išieškojimo ar sprendimą, kuriuo skiriama administracinė sankcija ir (arba) bauda, ir, kai būtina, apie atitinkamus dokumentus.

Prašomoji institucija kiek galima greičiau informuoja prašančiąją instituciją apie:

- a) veiksmus, kurių ji ėmėsi prašančiosios institucijos prašymui dėl išieškojimo ir pranešimo patenkinti, ir būtent praneša datą, kurią adresatas gavo pranešimą;
- b) atsisakymo priežastis, kai ji atsisako vykdyti prašymą dėl administracinės sankcijos ir (arba) baudos išieškojimo ar pranešti apie sprendimą, kuriuo skiriama administracinė sankcija ir (arba) bauda, pagal 17 straipsnį.

17 straipsnis

Atsisakymo pagrindai

Prašomosios institucijos neįpareigojamos vykdyti prašymo dėl išieškojimo ar pranešimo apie sprendimą, jei prašyme nepateikta 16 straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodyta informacija, jis nėra išsamus arba akivaizdžiai neatitinka pagrindinio sprendimo.

Be to, prašomosios institucijos gali atsisakyti vykdyti prašymą dėl išieškojimo šiomis aplinkybėmis:

- a) prašomajai institucijai atlikus tyrimą, akivaizdu, kad numatytos išlaidos ar išteklių, reikalingi administracinei sankcijai ir (arba) baudai išieškoti, yra neproporcingi išieškotinai sumai arba dėl to kiltų didelių sunkumų;
- b) bendra finansinė sankcija ir (arba) bauda yra mažesnė nei 350 EUR arba tos sumos atitikmuo;
- c) negerbiamos atsakovų pagrindinės teisės ir laisvės ir jiems netaikomi teisės principai, kaip įtvirtinta prašomosios valstybės narės Konstitucijoje.

18 straipsnis

Procedūros sustabdymas

1. Jeigu vykstant išieškojimo ar pranešimo procedūrai susijęs paslaugų teikėjas arba suinteresuotoji šalis užginčija arba apskundžia administracinę sankciją ir (arba) baudą ir (arba) pagrindinį reikalavimą, tarpvalstybinė paskirtos sankcijos ir (arba) baudos vykdymo procedūra sustabdoma iki tol, kol prašančiosios valstybės narės atitinkama kompetentinga įstaiga ar institucija šiuo klausimu priims sprendimą.

Visi prieštaravimai ar skundai teikiami prašančiosios valstybės narės atitinkamai kompetentingai įstaigai ar institucijai.

Prašančioji institucija apie šį užginčijimą nedelsdama praneša prašomajai institucijai.

2. Ginčai dėl vykdymo priemonių, kurių imamasi prašomojoje valstybėje narėje, arba dėl prašomosios institucijos pateikto pranešimo pagrįstumo pateikiami nagrinėti tos valstybės narės institucijai arba teisminei institucijai pagal tos valstybės narės įstatymus ir kitus teisės aktus.

19 straipsnis

Išlaidos

1. Šiame skyriuje nurodytos išieškotos sankcijų ir (arba) baudų sumos atitenka prašomajai institucijai.

Prašomoji institucija mokėtinas sumas išieško savo valstybės narės valiuta remdamasi įstatymais, kitais teisės aktais ir administracinėmis procedūromis ar praktika, taikoma panašioms reikalavimams toje valstybėje narėje.

Prašomoji institucija, prireikus vadovaudamasi savo nacionalinės teisės aktais ir praktika, sankciją ir (arba) baudą konvertuoja į prašomosios valstybės valiutą tokiu kursu, kuris galiojo sankcijos ir (arba) baudos paskyrimo dieną.

2. Valstybės narės viena kitos atžvilgiu atsisako visų reikalavimų dėl išlaidų, patirtų teikiant savitarpio pagalbą pagal šią direktyvą arba patirtų ją taikant, atlyginimo.

VII SKYRIUS

BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

20 straipsnis

Sankcijos

Valstybės narės nustato sankcijų, taikomų pažeidus pagal šią direktyvą priimtas nacionalines nuostatas, taisykles ir imasi visų būtinų priemonių užtikrinti, kad šios sankcijos būtų įgyvendintos ir vykdomos. Numatytos sankcijos turi būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios. Valstybės narės ne vėliau kaip 2016 m. birželio 18 d. perkėlimo data praneša apie tas nuostatas Komisijai. Jos nedelsdamos praneša apie bet kokius jų pakeitimus.

21 straipsnis

Vidaus rinkos informacinė sistema

1. Valstybių narių kompetentingų institucijų administracinis bendradarbiavimas ir savitarpio pagalba, numatyti 6 ir 7 straipsniuose, 10 straipsnio 3 dalyje ir 14–18 straipsniuose, vykdomi per Vidaus rinkos informacinę sistemą (toliau – IMI), įdiegtą Reglamentu (ES) Nr. 1024/2012.

2. Valstybės narės gali taikyti dvišalius susitarimus ar procedūras dėl jų kompetentingų institucijų administracinio bendradarbiavimo ir savitarpio pagalbos, susijusios su komandiruotiems darbuotojams numatytų darbo sutarties sąlygų, nurodytų Direktyvos 96/71/EB 3 straipsnyje, taikymu ir stebėseną tiek, kiek šie susitarimai ar procedūros nedaro neigiamo poveikio susijusių darbuotojų ir įmonių teisėms ir pareigoms.

Valstybės narės informuoja Komisiją apie dvišalius susitarimus ir (arba) procedūras, kurias jos taiko, ir užtikrina, kad tų dvišalių susitarimų tekstai būtų plačiai prieinami.

3. Taikant 2 dalyje nurodytus dvišalius susitarimus ar procedūras valstybių narių kompetentingos institucijos kuo įmanoma daugiau naudoja IMI. Tuo atveju, kai vienos susijusios valstybės narės kompetentinga institucija pasinaudoja IMI, ji turi, kai įmanoma, būti naudojama vykdamas bet kokius reikiamus tolesnius veiksmus.

22 straipsnis

Reglamento (ES) Nr. 1024/2012 dalinis pakeitimas

Reglamento (ES) Nr. 1024/2012 priedas papildomas šiais punktais:

- „6. 1996 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 96/71/EB dėl darbuotojų komandiravimo paslaugų teikimo sistemoje (*): 4 straipsnis.
7. 2014 m. gegužės 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2014/67/ES dėl Direktyvos 96/71/EB dėl darbuotojų komandiravimo paslaugų teikimo sistemoje vykdymo užtikrinimo ir kuria iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 1024/2012 dėl administracinio bendradarbiavimo per Vidaus rinkos informacinę sistemą (IMI reglamentas) (**): 6 ir 7 straipsniai, 10 straipsnio 3 dalis ir 14–18 straipsniai.

(*) OL L 18, 1997 1 21, p. 1.

(**) OL L 159, 2014 5 28, p 11“.

23 straipsnis

Perkėlimas į nacionalinę teisę

1. Valstybės narės ne vėliau kaip 2016 m. birželio 18 d. priima įstatymus ir kitus teisės aktus, būtinus, kad būtų laikomasi šios direktyvos. Apie tai jos nedelsdamos praneša Komisijai.

Valstybės narės, priimdamos tas nuostatas, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.

2. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių nuostatų tekstus.

24 straipsnis

Peržiūra

1. Komisija peržiūri šios direktyvos taikymą ir įgyvendinimą.

Ne vėliau kaip 2019 m. birželio 18 d. Komisija pateikia Europos Parlamentui, Tarybai ir Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetui šios direktyvos taikymo ir įgyvendinimo ataskaitą ir prireikus pasiūlo reikiamus pakeitimus ir koregavimus.

2. Pasikonsultavusi su valstybėmis narėmis ir prireikus Sąjungos lygmens socialiniais partneriais, Komisija, atlikdama peržiūrą, visų pirma, įvertina:

- a) tikro komandiravimo nustatymo faktinių elementų būtinumą ir tinkamumą, įskaitant galimybes pakeisti esamus ar apibrėžti galimus naujus elementus, į kuriuos atsižvelgiama siekiant nustatyti, ar įmonė yra tikra ir ar komandiruotas darbuotojas laikinai dirba savo darbą, kaip nurodyta 4 straipsnyje;
- b) turimų komandiravimo proceso duomenų adekvatumą;
- c) ar tinkama ir adekvatu taikyti nacionalines kontrolės priemones, atsižvelgiant į administracinio bendradarbiavimo ir keitimosi informacija sistemos naudojimo patirtį ir veiksmingumą, vienodesnių, labiau standartizuotų dokumentų rengimą, su komandiruotais darbuotojais susijusio patikrinimo bendrųjų principų ir standartų nustatymą bei į technologinius pokyčius, kaip nurodyta 9 straipsnyje;
- d) atsakomybės ir (arba) vykdymo užtikrinimo priemones, taikomas siekiant užtikrinti taikomų taisyklių laikymąsi ir veiksmingą darbuotojų teisių apsaugą subrangos grandinėse, kaip nurodyta 12 straipsnyje;
- e) nuostatų dėl tarpvalstybinio finansinių administracinių sankcijų ir baudų vykdymo taikymą, visų pirma, atsižvelgdama į sistemos naudojimo patirtį ir jos veiksmingumą, kaip nustatyta VI skyriuje;
- f) dvišalių susitarimų arba procedūrų, susijusių su IMI, naudojimą prireikus atsižvelgdama į Reglamento (ES) Nr. 1024/2012 25 straipsnio 1 dalyje nurodytą ataskaitą;
- g) galimybę koreguoti 6 straipsnio 6 dalyje nustatytus valstybių narių ar Komisijos prašomos informacijos pateikimo terminus siekiant tuose terminus sutrumpinti, atsižvelgiant į IMI veikiant ir ja naudojantis padarytą pažangą.

25 straipsnis

Įsigaliojimas

Ši direktyva įsigalioja dvidešimtą dieną po jos paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

26 straipsnis

Adresatai

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta Briuselyje 2014 m. gegužės 15 d.

Europos Parlamento vardu

Pirmininkas

M. SCHULZ

Tarybos vardu

Pirmininkas

D. KOURKOULAS

Bendras Europos Parlamento, Tarybos ir Komisijos pareiškimas dėl 4 straipsnio 3 dalies g punkto

Tai, ar pareigas, į kurias laikinai paskiriamas komandiruotas darbuotojas tam, kad vykdytų darbą teikiant paslaugas, bet kokius ankstesnius laikotarpius ėjo tas pats arba kitas (komandiruotas) darbuotojas, tėra tik vienas iš elementų, į kuriuos atsižvelgiama bendrai įvertinant faktinę padėtį iškilus abejonei.

Pats faktas, kad tai gali būti vienas iš elementų, jokių būdu neturėtų būti aiškinamas kaip draudimas vieną komandiruotą darbuotoją pakeisti kitu komandiruotu darbuotoju arba kliūtimi galimybei atlikti tokį pakeitimą, kuris gali būti būtinas konkrečių paslaugų, kurios teikiamos sezoniniu, cikliniu ar kartotiniu pagrindu, atveju.
